

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 870

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 septembrie 2005

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
Decizia nr. 433 din 13 septembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Codul de procedură penală	1-3	449.	— Decizie privind promovarea temporară a doamnei Cristina Ecaterina Corut în funcția publică de secretar general adjunct al Ministerului Integrării Europene.....	7
Decizia nr. 444 din 15 septembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii	4-7	450.	— Decizie pentru eliberarea domnului Răzvan Nicolae Țiru din funcția de președinte al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 433

din 13 septembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Codul de procedură penală

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Traian Rece în Dosarul nr. 1.244/2004 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, apărătorul ales, domnul avocat Mircea Stănculescu, precum și consilierul juridic, doamna Oana Scrobotă, pentru partea Ministerul Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției arată că un parlamentar nu poate fi trimis în judecată fără încuviințarea Camerei din care face parte. Prin urmare, nu se poate concepe ca un act, fie el și procedural, să se poată aplica diferit unor persoane aflate în aceeași situație juridică — de fost sau actual parlamentar. De asemenea, noțiunea de *lege* din art. 126 alin. (2) din Constituție include și Legea fundamentală și de aceea nu se poate deroga printr-un act normativ de rang inferior, cum ar fi Codul de procedură penală, de la dispozițiile constituționale referitoare la drepturile și libertățile fundamentale. În final, în considerarea motivării existente la dosar, apărătorul autorului excepției solicită admiterea acesteia.

Reprezentantul părții Ministerul Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece, considerând că ipoteza art. 72 alin. (2) din Constituție vizează calitatea de parlamentar din momentul desfășurării procesului penal, art. 40 din Codul de procedură penală ilustrează la nivel de lege organică ipoteza constituțională. De asemenea, textul legal criticat se aplică tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 februarie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 1.244/2004, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de inculpatul Traian Rece în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 72 alin. (2), deoarece, de vreme ce Legea fundamentală stabilește în mod univoc că Înalta Curte de Casație și Justiție este competentă să judece cauzele cu inculpați senatori ori deputați, nu se poate deroga prin lege de la această reglementare în funcție de pierderea calității. Deci, singurul moment în care contează calitatea de parlamentar, pentru stabilirea competenței, este cel al trimiterii în judecată, și competența astfel determinată ar fi trebuit să rămână valabilă în tot cursul judecății chiar dacă inculpatul a pierdut acea calitate.

Autorul excepției mai arată că art. 40 din Codul de procedură penală încalcă și prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2), deoarece inculpatul, printr-un simplu act de voință, poate deroga de la norma fundamentală potrivit căreia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite numai prin lege*“. Or, în ipoteza în care inculpatul (senator, deputat, magistrat etc.) este trimis în judecată potrivit procedurii speciale referitoare la competența *ratione personae*, iar mai apoi acesta demisionează din funcția deținută, ar trebui ca, potrivit textului legal criticat — dacă nu este cazul situațiilor prevăzute de art. 40 alin. 1 lit. a) și b) din Codul de procedură penală —, instanța să constate că, față de lipsa

calității astfel generată, nu mai este competentă și să trimită dosarul instanței competente, potrivit celorlalte reguli privitoare la materie. Prin urmare, s-ar ajunge la situația nelegală și neconstituțională ca, în cursul judecății, competența de soluționare a cauzei să nu fie stabilită de lege, ci să fie lăsată la latitudinea inculpatului. Tot același rezultat s-ar produce și în cazul în care, în cursul judecății, inculpatul ar fi destituit din funcția respectivă, pentru că, în această situație, competența de judecată ar fi stabilită de autoritatea care a luat măsura respectivă.

De asemenea, dispozițiile legale criticate aduc atingere și prevederilor art. 16 din Constituție referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, întrucât se poate ajunge la situația în care două persoane care au fost trimise în judecată la aceeași dată să fie judecate, din motive independente, de instanțe diferite. Astfel, în ipoteza în care, spre finele mandatului, doi parlamentari au fost trimiși în judecată dar, din motive obiective, față de unul dintre aceștia s-a pronunțat o hotărâre judecătorească, ar urma ca acesta din urmă să fie în continuare judecat de instanță potrivit regulii speciale, iar celălalt de instanța competentă potrivit dreptului comun.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu numai că nu contravin Constituției, dar au în vedere noua reglementare privind imunitatea parlamentară.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate vizează competența *ratione personae* în cazul schimbării calității inculpatului intervenite în timpul judecății. Prin art. 72 din Constituție au fost reglementate două categorii de măsuri de protecție a deputaților și senatorilor, pe durata exercitării mandatului, și din interpretarea acestui text rezultă că prevederile care stabilesc competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de a-i judeca pe parlamentari reprezintă o continuare a tezei ce reglementează activitățile procesuale pentru care deputatul sau senatorul beneficiază de imunitate, precum și procedura ridicării acesteia. Rezultă că ar fi lipsit de rațiune să se admită că legiuitorul constituant a urmărit asigurarea unei judecăți imparțiale numai pentru cei ce se află în curs de judecată în perioada exercitării mandatului, în temeiul unor acțiuni judiciare pornite anterior.

Nu se poate susține că dispozițiile legale criticate aduc atingere principiului egalității în drepturi, întrucât, în realitate, ceea ce se protejează prin art. 72 din Constituție nu este persoana fizică, ci mandatul pe care această persoană îl deține.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece imunitatea parlamentară reprezintă un mijloc de protecție a parlamentarului împotriva pericolului de a fi supus presiunii penale ori contravenționale în mod abuziv sau șicanator, ca urmare a atitudinii sale politice, asigurându-i independența, sub aspect juridic, în exercitarea mandatului încredințat de corpul electoral. Ca urmare, imunitatea

parlamentară este o garanție constituțională a mandatului reprezentativ, deci a opțiunii electoratului prin votul căruia acest mandat a fost încredințat. De asemenea, faptul că dobândirea calității de senator sau deputat după săvârșirea infracțiunii determină, potrivit art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală, schimbarea competenței reprezintă o concretizare a dispozițiilor constituționale referitoare la imunitatea parlamentară.

În plus, prevederile legale criticate referitoare la competența instanței de judecată în caz de schimbare a calității inculpatului sunt norme procedurale și reprezintă opțiuni ale legiuitorului, conforme cu art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite numai prin lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 40 din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

„Când competența instanței este determinată de calitatea inculpatului, instanța rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul, după săvârșirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, în cazurile când:

a) fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului;

b) s-a dat o hotărâre în primă instanță.

Dobândirea calității după săvârșirea infracțiunii nu determină schimbarea competenței, cu excepția infracțiunilor săvârșite de persoanele prevăzute în art. 29 pct. 1.“

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Traian Rece în Dosarul nr. 1.244/2004 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 72 alin. (2) privind competența de judecată a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru infracțiunile săvârșite de parlamentari, ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 126 alin. (2) privind competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite prin lege. Acest text constituțional consacră principiul libertății legiuitorului de a reglementa în domeniile menționate, cu condiția existență în art. 1 alin. (5) din Constituție de a respecta toate celelalte norme și principii prevăzute în Legea fundamentală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale atacate — în virtutea cărora competența materială stabilită în considerarea calității inculpatului încetează în cazul în care, după săvârșirea infracțiunii, acesta nu mai are acea calitate, iar fapta nu are legătură cu atribuțiile sale de serviciu, ori s-a pronunțat o hotărâre în primă instanță — contravin, în ceea ce îi privește pe deputați și senatori, dispozițiilor art. 72 alin. (2) din Constituție, în conformitate cu care competența de judecată a acestora pentru fapte penale aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Această susținere nu poate fi primită, dat fiind că prevederile art. 72 alin. (2) din Constituție se referă în mod exclusiv la inculpații care, în cursul judecătii, au calitatea de senatori și deputați, indiferent de data la care au comis aceste fapte penale pentru care sunt judecați și de natura acestor fapte, iar nu și la inculpații care au pierdut această calitate.

De asemenea, prevederile art. 40 din Codul de procedură penală nu instituie nici un fel de discriminări între persoanele care au calitatea de parlamentar, ele aplicându-se în mod egal tuturor învinuiților ori inculpaților aflați în aceeași situație juridică, astfel că nu poate fi primită susținerea potrivit căreia ar fi încălcate dispozițiile art. 16 din Constituție.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 444

din 15 septembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia Margareta Niță	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, excepție ridicată de Compania Națională „Poșta Română” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.992/2005 al Tribunalul Prahova — Secția comercială.

La apelul nominal răspund autorul excepției și partea Compania Națională „Poșta Română” — S.A. — Sucursala Direcția Regională de Poștă Ploiești, prin consilier juridic Lucian Tinjala, cu delegație depusă la dosar, precum și partea Societatea Comercială „Marca Telecom” — S.R.L. din București, prin consilier juridic Dinu Horațiu Florin, cu delegație depusă la dosar.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul autorului excepției reiterează motivele prezentate în scris și depuse la dosarul cauzei, solicitând, în final, admiterea excepției de neconstituționalitate.

Având cuvântul, reprezentantul Societății Comerciale „Marca Telecom” — S.R.L. din București susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În esență, arată că dispozițiile de lege criticate nu încalcă prevederile art. 44 din Constituție, deoarece textele de lege atacate nu au efectul unei exproprieri, așa cum susține autorul excepției, transferul dreptului de proprietate realizându-se printr-un contract de vânzare-cumpărare, potrivit legii. Solicită Curții respingerea excepției de neconstituționalitate și depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 aprilie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 1.992/2005, **Tribunalul Prahova — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii.** Excepția a fost ridicată de Compania Națională „Poșta Română” — S.A., într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni comerciale privind obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile art. 12 alin. (1) lit. b) și ale alin. (2) din Legea nr. 346/2004 stabilesc obligația regiilor autonome, a societăților/companiilor naționale sau a societăților comerciale cu capital majoritar de stat de a încheia, în termen de 90 de zile de la solicitarea locatarului sau asociatului care îndeplinește condițiile cerute de lege pentru a fi calificat drept întreprindere mică și mijlocie, contracte de vânzare-cumpărare asupra activelor disponibile utilizate de aceștia din urmă în baza unor contracte încheiate cu regiile autonome, societățile/companiile naționale sau societățile comerciale cu capital majoritar de stat.

Dispozițiile criticate încalcă flagrant prevederile art. 44 din Constituție, precum și pe cele ale art. 480 și 481 din Codul civil. Dreptul de proprietate este, în opinia autorului excepției, un drept „exclusiv, absolut și are un caracter perpetuu”.

Prin reglementarea din normele pretins a fi neconstituționale, legiuitorul încalcă dreptul unei societăți supuse obligației prevăzute de art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din lege „de a analiza și a decide în legătură cu oportunitatea înstrăinării unui bun pe care îl deține cu titlul de proprietate și obligă în mod discreționar Compania Națională «Poșta Română» (autor al excepției) să procedeze la vânzarea unui imobil, fără a se ține cont de voința juridică a acesteia”.

În continuare se arată că, potrivit dispozițiilor din Hotărârea Guvernului nr. 371 din 3 iulie 1998 privind înființarea Companiei Naționale „Poșta Română” — S.A. prin reorganizarea Regiei Autonome „Poșta Română”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 6 iulie 1998, Compania Națională „Poșta Română” este proprietara tuturor bunurilor mobile și imobile aflate în patrimoniul său. Mai mult, se arată că privatizarea „Poștei Române” este înscrisă ca prioritate a Programului de Guvernare din 28 decembrie 2004 pe perioada 2005—2008, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.265 din 29 decembrie 2004.

În concluzie, dispozițiile de lege criticate împiedică exercitarea în mod absolut a dreptului de proprietate pe care autorul excepției îl are asupra bunurilor sale imobile (mai exact, un atribut al acestui drept — dreptul de dispoziție — *jus abutendi*), în condițiile în care, în speță, nu sunt îndeplinite nici condițiile prevăzute de Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 2 iunie 1994, pentru ca exproprierea, ce reprezintă efectul obligației impuse de Legea nr. 346/2004, să fie legală, așa cum stabilește art. 44 alin. (3) din Constituție.

Tribunalul Prahova — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Dispozițiile de lege criticate nu duc la realizarea unei exproprieri și nu încalcă dreptul de proprietate, ci stabilesc, în conformitate cu prevederile art. 44 alin. (1) din Constituție, conținutul și limitele acestui drept. În plus, se arată că „legiferarea drepturilor întreprinderilor mici și mijlocii la cumpărarea activelor disponibile aparținând

societăților comerciale cu capital majoritar de stat și ale regiilor autonome reprezintă o opțiune a politicii statului, în domeniul reformei economice și al strategiei de privatizare, fiind în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 135 alin. (2)“.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată pentru următoarele motive:

— dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 nu împiedică aplicarea prevederilor cuprinse în Hotărârea Guvernului nr. 371/1998, potrivit căruia „acțiunile Poștei Române sunt deținute în totalitate de către stat, care își exercită drepturile și obligațiile decurgând din calitatea sa de acționar unic prin Ministerul Comunicațiilor“. Astfel, conținutul și limitele dreptului de proprietate ale Companiei Naționale „Poșta Română“ — S.A. sunt stabilite prin lege, așa cum prevede textul constituțional pretins a fi încălcat, prin manifestarea de voință a reprezentanților statului în calitate de acționar unic. Pe de altă parte, „libertatea Companiei de a dispune de bunurile aflate în proprietatea sa este guvernată de dispozițiile legale generale în materia proprietății și de dispozițiile speciale ale Legii nr. 346/2004, aplicabile sub condiția esențială a existenței unui raport juridic între Companie și I.M.M.“, în baza unor contracte de locațiune;

— dreptul de proprietate, deși este considerat în doctrină și în practica judiciară un drept real absolut și exclusiv, nu poate fi exercitat decât în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare, așa cum dispune și art. 44 din Constituție. Pe de altă parte, dispozițiile legale criticate nu restrâng libertatea de decizie, în sensul interzicerii de a dispune de bun, ci constituie o manifestare a dreptului de opțiune a legiuitorului, în concordanță cu prevederile art. 135 alin. (2) din Constituție;

— Legea nr. 346/2004 nu conține reglementări cu privire la procedura exproprierii și, prin urmare, autorul excepției nu este obligat „în mod discreționar“, să vândă respectivul bun, ci această obligație se naște, în condițiile legii, corelativ dreptului recunoscut întreprinderilor mici și mijlocii de a cumpăra activele disponibile, pe care deja le dețin în temeiul unor contracte de locațiune. În plus, legea criticată acordă locatarilor și „dreptul de preferință la cumpărarea activelor disponibile“, precum și posibilitatea negocierii prețului vânzării, pe baza raportului întocmit de un expert acceptat de ambele părți.

Se mai menționează că dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 au preluat conținutul prevederilor art. 12 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor mici și mijlocii, în prezent abrogată prin art. 34 din Legea nr. 346/2004. În aceste condiții, cele statuate de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 83/2003 și nr. 214/2004, referitoare la constituționalitatea dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 133/1999, rămân pe deplin valabile și în prezenta cauză.

Avocatul Poporului a transmis punctul său de vedere prin care apreciază că dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 sunt constituționale.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a textelor de lege menționate față de prevederile art. 44 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, se arată că limitele și

conținutul dreptului de proprietate sunt stabilite de lege, astfel că normele legale indicate sunt în deplină concordanță cu textul constituțional pretins a fi încălcat. De asemenea, „facilitățile sau orice alte forme de sprijinire de către stat a întreprinderilor mici și mijlocii nu sunt de natură să lezeze dreptul de proprietate al altor agenți economici și nu pot fi considerate contrare principiului constituțional al ocrotirii în mod egal de lege a proprietății private, indiferent de proprietar“.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate față de prevederile art. 135 alin. (2) din Constituție, se apreciază că nici aceasta nu poate fi reținută, deoarece dispozițiile de lege atacate acționează chiar în sensul normei fundamentale indicate. „Prin stimularea vânzării activelor sale disponibile, statul ia măsuri pentru a realiza privatizarea, formarea economiei de piață, ca premise ale asigurării libertății comerțului, protecției concurenței loiale și creării cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.“

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 681 din 29 iulie 2004, rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 791 din 27 august 2004, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 94/2004 privind reglementarea unor măsuri financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 31 august 2004. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 12 alin. (1) lit. b): „*Întreprinderile mici și mijlocii au acces la activele disponibile ale regiilor autonome, societăților/companiilor naționale și societăților comerciale cu capital majoritar de stat, cu respectarea dispozițiilor legale privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, precum și a drepturilor contractuale ale creditorilor ale căror creanțe sunt garantate cu ipotecă, privilegiu asupra activelor respective sau asupra cărora este instituit sechestrul asigurător, în următoarele condiții: a) (...); b) activele disponibile utilizate de întreprinderile mici și mijlocii în baza contractului de închiriere, a contractului de locație de gestiune sau a contractului de asociere în participațiune, încheiate cu regiile autonome, societățile/companiile naționale, precum și cu societățile comerciale cu capital majoritar de stat vor fi vândute, la solicitarea locatarului sau asociatului, la prețul negociat, stabilit pe baza raportului de evaluare întocmit de un expert acceptat de părți, după deducerea investițiilor efectuate în activ de către locatar/asociat. În cazul contractelor de locație de gestiune și asociere în participațiune, asociatul/locatarul, întreprindere mică sau mijlocie, poate solicita și încheierea*

unui contract de leasing imobiliar cu clauză irevocabilă de vânzare, în aceleași condiții. În cazul depunerii unei solicitări exprese privind cumpărarea activului sau încheierea unui contract de leasing imobiliar cu clauză irevocabilă de vânzare de către beneficiarii prezentelor dispoziții, care utilizau activul în baza unui contract de închiriere, cu cel puțin 60 de zile înainte de expirarea contractului de închiriere, locatorul nu va putea refuza prelungirea contractului de închiriere cu o perioadă considerată de părți suficientă pentru rezolvarea formalităților legate de încheierea contractului de vânzare-cumpărare, respectiv leasing imobiliar cu clauză irevocabilă de vânzare;”;

— Art. 12 alin. (2): „Regiile autonome, societățile/companiile naționale, precum și societățile comerciale cu capital majoritar de stat sunt obligate ca, în termen de 90 de zile de la data depunerii cererilor de către întreprinderile mici și mijlocii, să încheie contractele de vânzare-cumpărare prevăzute la alin. (1) lit. b) și d), contractele de leasing cu clauză irevocabilă de vânzare prevăzute la alin. (1) lit. b) și c) sau să asigure accesul prioritar la închirierea, concesiunea ori leasingul activelor disponibile, în condițiile alin. (1) lit. a).”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile art. 44 alin. (1), alin. (2) teza întâi și alin. (3) din Constituție, care au următorul conținut:

— Art. 44: „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.(...)

(3) Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține:

Dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 stabilesc căile de sprijin și accesul întreprinderilor mici și mijlocii la activele disponibile ale regiilor autonome, societăților/companiilor naționale și societăților comerciale cu capital majoritar de stat. Astfel, activele disponibile utilizate de întreprinderile mici și mijlocii în baza contractului de închiriere, a contractului de locație de gestiune sau a contractului de asociere în participațiune pot fi vândute, la solicitarea locatarului sau a asociatului, la prețul negociat, stabilit pe baza raportului de evaluare întocmit de un expert acceptat de părți, iar contractul în cauză va înceta sau se va transforma, la cererea deținătorului, în contract de leasing imobiliar cu clauză irevocabilă de vânzare. Potrivit art. 12 alin. (2) din legea criticată, contractele de vânzare-cumpărare sau de leasing cu clauză irevocabilă, menționate la alin. (1) lit. b) al aceluiași articol, trebuie încheiate în termen de 90 de zile de la data depunerii cererilor de către întreprinderile mici și mijlocii.

Curtea constată că textele de lege criticate reprezintă măsuri strategice de reformă economică menite a accelera procesul de privatizare prin stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, statul având obligația, în virtutea art. 135 din Constituție, să asigure „crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție”, „protecția concurenței loiale”, precum și „protejarea intereselor naționale în activitatea economică”.

Astfel, statul, în calitate de acționar majoritar, urmărește vânzarea activelor disponibile deținute de regii autonome, societăți/companii naționale și societăți comerciale către diferiți agenți economici, întreprinderi mici și mijlocii care au utilizat aceste active în baza unor contracte. Activele se oferă spre vânzare cu respectarea drepturilor creditorilor și doar în măsura în care acestea nu aparțin proprietății publice și asupra lor nu este instituit sechestrul asigurător. Contractul de vânzare-cumpărare parcurge etapele specifice unei asemenea tranzacții, cu singura deosebire, justificată, de altfel, prin specificul de reglementare al Legii nr. 364/2004, că operațiunile trebuie finalizate în termen de 90 de zile de la data depunerii cererilor de către întreprinderile mici și mijlocii.

Așadar, Curtea Constituțională constată că susținerile potrivit cărora dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 contravin prevederilor art. 44 alin. (1), alin. (2) teza întâi și alin. (3) din Constituție nu pot fi reținute. Textele legale atacate nu aduc atingere dreptului de proprietate privată, întrucât măsurile pe care acestea le dispun privesc proprietatea statului în calitate de acționar majoritar la diverse regii autonome, societăți/companii naționale și societăți comerciale. Pe de altă parte, transferul dreptului de proprietate asupra activelor disponibile din patrimoniul regiilor autonome, societăților/companiilor naționale și societăților comerciale cu capital majoritar de stat în patrimoniul întreprinderilor mici și mijlocii solicitante are loc ca urmare a perfectării contractului de vânzare-cumpărare, încheiat în condițiile legii, și nu ca efect al exproprierii, așa cum susține autorul excepției de neconstituționalitate.

Totodată, Curtea observă că dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 au preluat soluția legislativă cuprinsă în art. 12 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, în prezent abrogată prin art. 34 din Legea nr. 346/2004. Dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 133/1999 au constituit obiect al controlului de constituționalitate, exercitat pe calea excepției de neconstituționalitate, iar prin Decizia nr. 83 din 25 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 270 din 17 aprilie 2003 și prin Decizia nr. 214 din 6 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 17 iunie 2004, Curtea a constatat constituționalitatea dispozițiilor legale menționate, în raport cu prevederile art. 44 din Legea fundamentală. De asemenea, prin Decizia nr. 311 din 19 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 26 noiembrie 2002, Curtea a examinat și constituționalitatea dispozițiilor alin. (2) al art. 12 din Legea nr. 133/1999, statuând că nici aceste dispoziții nu încalcă dreptul de proprietate privată.

În consecință, cele statuate de Curtea Constituțională cu privire la constituționalitatea art. 12 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, prin deciziile amintite, își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, având în vedere argumentele anterior arătate și întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, excepție ridicată de Compania Națională „Poșta Română” — S.A. București în Dosarul nr. 1.992/2005 al Tribunalului Prahova — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 septembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia Margareta Niță

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****privind promovarea temporară a doamnei
Cristina Ecaterina Corut în funcția publică de secretar
general adjunct al Ministerului Integrării Europene**

Având în vedere:

— Scrisoarea Ministerului Integrării Europene nr. 23.923/ADB din 22 septembrie 2005, prin care s-a solicitat promovarea temporară a doamnei Cristina Ecaterina Corut în funcția publică de secretar general adjunct al Ministerului Integrării Europene;

— Avizul favorabil nr. 2.596/E din 22 septembrie 2005 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, pentru exercitarea cu caracter temporar (6 luni) a funcției publice vacante, corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, de secretar general adjunct din cadrul Ministerului Integrării Europene,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 80 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Cristina Ecaterina Corut se promovează temporar în funcția publică de secretar general adjunct al Ministerului Integrării Europene.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANUContrasemnează:

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Aleodor Marian Frâncu

București, 27 septembrie 2005.
Nr. 449.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE

**pentru eliberarea domnului Răzvan Nicolae Țîru
din funcția de președinte al Autorității Naționale Sanitare
Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor**

În temeiul art. 15 lit. e) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 6⁶ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Răzvan Nicolae Țîru se eliberează din funcția de președinte al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,

Aleodor Marian Frâncu

București, 27 septembrie 2005.

Nr. 450.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 048553